

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 3T/44/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613010109
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2013:1613010109.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, samosudkyňou JUDr. Danicou Veselovskou, v trestnej veci obžalovanej C. N. a spol. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04. novembra 2013 takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l

Obžalované

- 1) C. N., nar. XX. XX. XXXX v Q., trvale bytom L. M.. XX, L., nezamestnaná,
- 2) I. N., nar. XX. XX. XXXX v Q., trvale bytom L. M.. XX, L., nezamestnaná,

s a u z n á v a j ú z a v i n n é, ž e

dňa 01. 12. 2011 v presne nezistenom čase po vyučovaní približne o 12.30 h v šatni školskej jedálne 1. Základnej školy R.. v L. na ulici F., fyzicky napadli poškodeného maloletého V., nar. XX. XX. XXXX, a to tak, že sa dostavili do areálu uvedenej základnej školy, do šatne si zavolali maloletého V., ktorý sa v tom čase nachádzal v školskej jedálni, v šatni ho následne obvinená C. N. sotila do železného vešiaka, následne ho obvinená I. N. opakovane udrela otvorenou dlaňou do oblasti tváre, a najmenej jedenkrát ho otvorenou dlaňou udrela do oblasti tváre aj obvinená C. N., kričiac na neho že „je hnusák hnusný“, čím spôsobili poškodenému maloletému V.. otras mozgu ľahkého stupňa, pomliaždenie povrchového charakteru v tvárovej časti hlavy obojstranne s prevahou v pravo a pomliaždenie vo vlasatej časti hlavy s celkovou dobou liečenia od 02. 12. 2001 do 11. 12. 2011,

t e d a

spoločným konaním

- inému úmyselne ublížili na zdraví, a čin spáchali na chránenej osobe - na dieťati,
- dopustili sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného,

č í m s p á c h a l i

prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), § 127 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j ú

Podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona každá z obžalovaných k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s použitím § 50 ods. 1 Trestného zákona sa každej z obžalovaných výkon trestu odňatia slobody p o d m i e n e č n e o d k l a d á na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona sa každej z obžalovaných ukladá povinnosť počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa nepriblížiť k maloletému V. Q., nar. XX. XX. XXXX, na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

Obžalované C. N. a I. N. učinili na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že sú nevinné, preto súd vykonal dokazovanie.

Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom obžalovaných, výsluchom svedkov MUDr. J. Q., U. M. a Mgr. Q. G., podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecké posudky, podľa § 269 Trestného poriadku vykonal listinné dôkazy, podľa § 270 Trestného poriadku prehral obrazovo - zvukový záznam zachytávajúci výpoveď maloletého V. Q.. V intenciách uznesenia Krajského súdu Bratislava sp.zn. 3To/110/2013, ktorým bol zrušený prvý odsudzujúci rozsudok súdu 1. stupňa zo dňa 23. 05. 2013 súd doplnil dokazovanie o výsluch svedkýň Mgr. A. P., R. A. a J. P. a o oboznámenie hodnotení maloletého V. Q. a zistil nasledovný skutkový stav:

Obhajoba oboch obžalovaných spočívala v tvrdení, že v školskej šatni dohovárali maloletému V. Q. za to, že robil synovi, resp. vnukovi obžalovaných dlhodobo zle, a v ten deň mi vybil zub. Obe rezolútne popreli, že maloletého udreli, alebo že by sa udrel o vešiak.

Obžalovaná C. N. uviedla, že ho vypýtala z jedálne od pani učiteľky, aby som sa s ním mohla porozprávať. On vyšiel na chodbu, resp. predsieň jedálne, kde sa ho spýtala, prečo stále robí zle jej synovi, načo on povedal, že on to nebol. Nakoľko zaklamal, dala mu po tvári symbolickú facku. Jej matka I. N. bola pri tom prítomná, nijako do toho nezasahovala. V šatni sa v tom čase nachádzali aj deti, triedna učiteľka a učiteľka G.. Ani ona, ani jej matka žiadnemu pánovi počas tohto incidentu nenadávala, žiadny pán tam ani nebol.

Obžalovaná I. N. uviedla, že po príchode do školy požiadali vnukovu spolužiačku, aby zavolala maloletého V. Q.. Maloletý vošiel do šatne, ktorá je spojená s jedálňou. Obžalovaná C. N. mu začala dohovárať, prečo robí T. zle, čo on to poprel. Obžalovaná C. N. mu išla dať facku, ale v podstate ho len šrajchla. Obžalovaná I. N. sa zapojila tak, že tiež zvýšila hlas, že nesmie robiť T. zle, a že prečo mu vybil zub. V tom čase v šatni okrem nich troch nebol nikto. Až následne tam prišiel muž, ktorý obžalovanej vytkol, že kričí na dieťa, načo obžalovaná inými slovami povedala, aby sa do toho nestaral. To bolo všetko. Učiteľka G. prišla až následne a po dohovorení maloletému tomto poslala do triedy.

Maloletý V. Q. vypovedal, že N. matka ho stiahla z jedálne do šatne, sotila ho, udrel si hlavu do železného vešiaka. Potom zavrela dvere a začala naňho kričať. Potom ho začala fackovať jeho stará matka a pridala sa aj matka. Medzi tým fackovaním naňho aj kričali, že je hnusák hnusný. Potom otvorila dvere D. babka G. a vytiahla ho von zo šatne. Okolo vtedy išla pani učiteľka I. s deťmi. Potom prišiel ten pán,

ktorý to všetko videl, a začal im hovoriť, že nemôžete v škole napadnúť len tak dieťa. Maloletý ďalej uviedol, že si potom v škole vyplachoval ústa, lebo z toho fackovania mu tiekla krv.

Svedkyňa MUDr. J. Q., matka maloletého poškodeného, prišla v inkriminovaný deň okolo 14.30 hod. pre syna do družiny. Učiteľka ju upozornila, že jej syna zbila matka a babka spolužiaka. Svedkyňa na synovi pozorovala opuch a začervenanie na oboch stranách tváre. Po príchode domov bol plačlivý, popísal, že ho zbili, a že si musel vyplachovať v škole ústa. Svedkyňa videla, že má malú trhlinu v ústnej dutine, tiekla mu krv z nosa, sťažoval sa na bolesti hlavy a brucha. Následne vracal, preto išla s ním na pohotovosť. Po ošetrení na chirurgii svedkyňu inštruovali, že ho treba pozorovať a tíšiť bolesť analgetikami. Bolesti hlavy pretrvávali 4 dni, na piaty deň išla s ním neurologičke. Táto ordinovala analgetiká, ktoré maloletý aj užíval, a kľud na lôžku, ktorý dodržiaval týždeň od návštevy neurologičky. Následne išiel do školy. Maloletý matke popísal incident v súlade so skutkovou vetou.

Svedok U. M. bol v inkriminovanom čase bol obchodným zástupcom gastronomickej spoločnosti, a z tohto dôvodu išiel za vedúcou školskej jedálne. Pred jedálňou sa nachádzala šatňa, cez ktorú musel prejsť, a kde bol svedkom toho, ako staršia a mladšia žena slovne útočili na malého chlapca. Konkrétne slová si svedok nespomenul, ale zmysel slov bol taký, že čo si to dovoľuje, a že dostane bitku. Videl ako mladšia žena malého sotila a on si udrel hlavu o konštrukciu vešiaka, resp. šatne. Naďalej naňho kričali, on plakal a bol vystrašený, preto do toho svedok zasiahol. Povedal dvom ženám, aby to nerobili, že veci sa dajú riešiť inak, načo ho staršia žena opakovane poslala „niekam“. Svedok reagoval tak, že to išiel oznámiť vedúcej školskej jedálne. V šatni nebol nikto ďalší, niekto tam prišiel až keď svedok odišiel. Po oznámení vedúcej išiel svedok cez rovnaké miesto naspäť, už tam bol nejaký dozor, ale ten krik na malého a konfrontácia s ním ešte pokračovali.

Svedkyňa Mgr. Q. G., učiteľka, išla z jedálne cez šatňu, kde nebol nikto okrem V. Q.. Všimla si, že je vystrašený, utlmený, hlavu na nabok. Spýtala sa ho, čo tam robí, keď jeho spolužiaci sú na obede, odvieďa ho za ostatnými. Na jej otázky neodpovedal. Bol bledý. Nekrvácal, nemal vonkajšie známky zranenia. Svedkyňa vylúčila, že by sa stretla s obžalovanými v budove školy v inkriminovanom čase. Nezdal sa mi vystrašený, skôr utlmený, hlavu mal na bok.

Svedkyne R. A. a J. P., učiteľka a vychovávateľka maloteých v 2. ročníku a v prípade maloletého V. aj v 1. ročníku základnej školy, zhodne uviedli, že oboch chlapcov považujú za úplne normálnych, obaja boli vzorní žiaci, a žiaden z nich nebol účastný konfliktných situácií v kolektíve spolužiakov, ktoré by bolo treba riešiť poznámkou alebo iným výchovným opatrením. Žiadna z nich nepovažuje V. za problémové dieťa.

Svedkyňa Mgr. A. P., riaditeľka školy, mala informácie o maloletých len od ich triednej učiteľky PaedDr. T. I., ktorá ich mala na starosti v čase, kedy došlo k vyrazeniu mliečného zubu. Učiteľka sa vyjadrila, že incident nevidela, pozrela sa jakubovi do úst, ale nič dramatické nevidela, preto nepovažovala za potrebné ihneď kontaktovať rodičov. V. dala poznámku s tým, že to rodičom oznámi po skončení vyučovania. Žiadne z týchto detí nebolo nikdy navrhnuté na riaditeľské pokarhanie.

Súd upustil od výsluchu svedkyne PaedDr. T. I. z dôvodu jej nespôsobilosti podrobiť sa výsluchu na súde zo zdravotných dôvodov, a to na základe potvrdenia všeobecného lekára pre dospelých.

Zo znaleckého posudku MUDr. R. F., znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia, vyplýva, že maloletý V. Q. utrpel otras mozgu ľahkého stupňa, pomliaždenie povrchového charakteru v tvárovej časti hlavy obojstranne s prevahou vpravo a pomliaždenie vo vlasatej časti hlavy. Povaha a mechanizmus vzniku týchto poranení neodporuje spôsobu vzniku zranení, ako ich popísal poškodený, t.j. konaním dvoch osôb. Na oblasť oboch strán tváre pôsobilo aktívnym mechanizmom opakovane tupé pevné násilie s malou styčnou plochou, viac vpravo, tlakom malej sily. Na oblasť vlasatej časti hlavy pôsobilo pasívnym mechanizmom násilie malej sily. Tomuto mechanizmu zodpovedá priamy opakovaný náraz pevného predmetu do tváre a náraz vlasatej časti hlavy na okolitý predmet po hodení alebo sotení inou osobou. Doba liečenia a práceneschopnosti bola 9 dní, čo je doba zraneniam zodpovedajúca a medicínsky odôvodnená.

Znalec z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychológia, Prof. PhDr. F. U., CSc., v posudku uviedol, že psychologické vyšetrenie potvrdilo všeobecnú vierohodnosť maloletého, jeho mentálna spôsobilosť je

v pásme mierneho nadpriemeru, pamäťové schopnosti sú plne zachované. Je schopný vnímať prežité udalosti a tiež ich pravdivo reprodukovat'. Znalec nezistil sklony k zveličovaniu, ani žiadne konfabulačné produkcie.

Z listinných dôkazov súd poukazuje na lekárske potvrdenia a správy, záznam o registrovanom školskom úraze, potvrdenie školy, hodnotenie žiaka, správy o povesti obžalovaných a odpisy registra trestov.

Súd vyhodnotil dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k záveru, že obhajobu obžalovaných spočívajúcu v opísaní skutkového deja tak, že počas ich kontaktu s poškodeným došlo len k letmej facke a hlasným výčtkám, vyvracajú viaceré navzájom nezávislé dôkazy. Z týchto je najpodstatnejším výpoveď očitého svedka U. M., ktorý udalosť preukázateľne videl, nakoľko ju opísal v úplnej zhode s výpoveďou maloletého, o pravdovravnosti ktorého vzhľadom na závery znalca z odboru psychológie, spôsob i vnútornú logiku výpovede, nie je dôvod a priori pochybovať. Svedkova prítomnosť na mieste činu bola náhodná, nebol v žiadnom vzťahu k obžalovaným, poškodeným, či škole, preto tento dôkaz spolu s výpoveďou maloletého súd považuje za kardinálny. Tak výpoveď maloletého ako aj svedka M. o priebehu skutkového deja korešponduje so závermi znalca z odboru zdravotníctvo, ktoré spočívajú o.i. v tom, že mechanizmus vzniku zranení zodpovedá verzii poškodeného. Podporným dôkazom je výpoveď Mgr. Q. G., ktorá pozorovala maloletého následne po incidente. Jediný, kto tvrdil, že v čase konfliktu bola táto svedkyňa, ako aj učiteľka I. v šatni prítomná, bola obžalovaná C. N., navyše jej vyjadrenie v tomto smere bolo vágne, preto súd ustálil na základe vyššie uvedených úvah, že v čase skutku žiadna učiteľka v šatni nebola. Súd nemohol PaeDr. T. I. vypočuť z dôvodu negatívneho stanoviska lekára. Výpoveď maloletého a svedka U. M. priamo vyvracajú obhajobu obžalovaných, a ich výpovede podporujú aj znalecké posudky a listinné dôkazy, preto súd dospel k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení naznačil pochybnosti o tom, že je preukázaná spoluúčasť obžalovanej I. N. na bití maloletého. Vzhľadom na skutočnosť, že súd 1. stupňa považuje výpoveď maloletého V. Q. za vierohodnú, nakoľko má oporu aj v ďalších vykonaných dôkazoch, a to priamo vo výpovedi U. M. a lekárskejších potvrdeniach a nepriamo v znaleckých posudkoch, ako aj preto, že neboli produkované žiadne indície o tom, že by v niektorej časti svojej výpovede klamal, súd považuje aj spoluúčasť obžalovanej I. N. za preukázanú. K vierohodnosti maloletého súd 1. stupňa na margo názoru odvolacieho súdu dodáva, že svedkom vyrazenia mliečneho zubu T. nebola žiadna dospelá osoba a samotný fakt, že učiteľka I. dala V. poznámku a primala ho ospravedlniť sa, nepreukazuje úmyselné či neúmyselné vybitie zubu T., táto okolnosť je bez dôkaznej hodnoty.

Pri právnom hodnotení konania obžalovaných súd na základe znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, lekárskejších správ a podporne výpovede matky maloletého ustálil, že obžalované spoločným konaním spôsobili maloletému také zranenie, ktoré ho obmedzovalo v bežnom spôsobe života po dobu nie len nepatrnú, preto ich konanie treba kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustili na chránenej osobe - na dieťati (§ 139 ods. 1, § 127 ods. 1 Trestného zákona). Maloletý pre otras mozgu, ktorý bol najzávažnejší a prejavoval sa subjektívne najneprijemnejšie - bolesťami hlavy, vracaním, poruchami koncentrácie, únavou, nechodil do školy po dobu 9 dní, pričom sa jedná o analogický prípad, akoby dospelý bol práceneschopný, preto je potrebné vyvodit', že sa jednalo o ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona. Tohto trestného činu sa obe dopustili v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, nakoľko ich priamym úmyslom bolo spáchanie prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keď z okolností spáchania skutku a z ich pohnútky je zrejmé, že v škole, ktoré je miesto verejnosti prístupné, chceli vyvolať v maloletom strach a pocit fyzickej prevahy sledujúc konkrétny účel, ktorý však nie je predmetom tohto konania, nakoľko ním bola interakcia medzi deťmi navzájom, čo je podstatný rozdiel oproti situácii, kedy dvaja dospelí napadnú dieťa na mieste, kde nie je chránené rodičmi, odkiaľ nemôže svojvoľne odísť a pred potenciálnymi svedkami (spolužiakmi), čo môže byť v danom veku dieťaťa preňho mimoriadne nepríjemné. Pre účely tohto konania je úplne irelevantné, k čomu došlo medzi maloletým V. Q. a synom, resp. vnukom obžalovaných, avšak podstatné je to, že obžalované vyhľadali maloletého, aby mu v škole ublížili, čo okrem naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu súd považuje za vysoko nemorálne. Ak mali obžalované dôvod riešiť správanie maloletého V. Q. v škole, mali možnosť osloviť učiteľku, riaditeľku, či rodičov maloletého, oni však motivované zlosťou zvolili pre nich najjednoduchšiu možnosť, verbálne a fyzicky napadnúť bezbranné dieťa.

Žiadna z obžalovaných nemá záznam v registri trestov, neboli prejednávané za priestupok. Obe sú nezamestnané.

Súd zisťoval podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pomer a závažnosť poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom u oboch zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona spočívajúcu v tom, že doposiaľ viedli riadny život, a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona spočívajúcu v tom, že spáchali viac trestných činov. Pomer je 1:1.

Z uvedených skutočností súd vychádzal pri úvahách o druhu a výmere trestu a dospel k záveru, že vzhľadom na doterajšiu bezúhonnosť obžalovaných a okolnosti, ktoré viedli k spáchaniu trestných činov, možno účel trestu deklarovaný v § 34 ods. 1 Trestného zákona dosiahnuť uložením podmieňného trestu odňatia slobody, ktorý na rozdiel od alternatívnych trestov trvá dlhšiu dobu, a ktorý umožní realizovať aj ochrannú funkciu trestu formou uloženia obmedzenia podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Jedná sa o úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona za oba trestné činy, ktorý súd ukladal podľa prísnejšieho zákonného ustanovenia. Týmto je ustanovenie § 156 ods. 2 Trestného zákona, ktorého trestná sadzba je 1 až 3 roky. U obžalovaných sa jednalo o nezvládnutú vypätú situáciu v rodine, nie je dôvod predpokladať, že sa obdobného konania dopustia opakovane, preto im súd uložil trest na spodnej hranici trestnej sadzby uvedenej v § 156 ods. 2 Trestného zákona. Trest odňatia slobody súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmieňne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, čo je pri spodnej hranici zákonného rozpätia uvedeného v § 50 ods. 1 Trestného zákona (1 až 5 rokov). Takto určená skúšobná doba poskytne súdu primeraný časový priestor na monitorovanie správania obžalovaných z hľadiska jeho súladu so zákonom a sledovanie dodržiavania uloženého zákazu.

Počas skúšobnej doby podmieňného odsúdenia sú obžalované povinné viesť riadny život, nedopustiť sa trestného činu ani priestupku, vyhovieť uloženému zákazu, v opačnom prípade súd vysloví, že sa neosvedčili, a trest odňatia slobody vo výmere 1 rok vykonajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave prostredníctvom Okresného súdu Malacky.